

Καρακατσάνης Μάριος

Ο Ψιχαλίτσας

Ο Ψιχαλίτσας

Κάποτε, πριν πολλά-πολλά χρόνια, ήταν ένα μικρό και κακομαθημένο αγόρι, που όλοι οι συγγενείς του, φώναζαν χαϊδευτικά, Ψιχαλίτσα. Το φώναζαν έτσι, επειδή εκτός του ότι είχε μικροκαμωμένο σωματάκι από τη μέρα που γεννήθηκε, είχε και το συνήθειο να ουρλιάζει και να κλαίει συνέχεια για οποιονδήποτε λόγο! Κυρίως όταν δεν του έκαναν τα χατίρια! Έτσι, τον παρομοίασαν με την όμορφη σταγόνα της βροχής, που ήταν επίσης μικρή και υγρή, όπως το γλυκό του προσωπάκι, σχεδόν καθημερινά.

-«Βρε Ψιχαλίτσα, σταμάτα να κλαις πια!» του έλεγε συχνά η μαμά του, μα πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, καθώς όσο κι αν την κούραζε με το κλάμα του, για εκείνη θα ήταν πάντα το πιο όμορφο και το πιο γλυκό παιδί του κόσμου!

Ο μπαμπάς του δούλευε όλη μέρα και γυρνούσε αργά στο σπίτι, μα κάθε φορά που επέστρεφε, κρατούσε πάντα ένα δώρο στα χέρια του, με αποτέλεσμα να τον κακομαθαίνει πάρα

πολύ. Έτσι ο γιος του, όταν πλησίαζε η ώρα να μπει ο πατέρας του στο σπίτι, τον περίμενε σχεδόν πίσω από την πόρτα, γεμάτος λαχτάρα. Μια λαχτάρα που δεν αφορούσε όμως, μόνο την έκπληξη που του επιφύλασσε, αλλά και τη φυσική παρουσία του μπαμπά του, που του έλειπε όλη μέρα.

Ένα βράδυ που έβρεχε πολύ, ο Ψιχαλίτσας άκουσε την πόρτα του σπιτιού να ανοίγει απότομα. Ο πατέρας του μπήκε μέσα πολύ βιαστικά και βλέποντας τον να στάζει από το παγωμένο νερό της βροχής, έτρεξε αμέσως κοντά του και τον αγκάλιασε, για να τον ζεστάνει...

...επειδή ο Ψιχαλίτσας μπορεί να ήταν κλαψιάρης, αλλά ήταν και ένα πολύ φιλότιμο και στοργικό παιδί, που δε δίσταζε ούτε στιγμή να εκφράσει την αγάπη που έτρεφε στους γύρω του.

-«Αγόρι μου, θα βραχείς!» του είπε ο πατέρας του χαμογελώντας, σπρώχνοντάς τον απαλά προς τα πίσω.

Μα ο Ψιχαλίτσας δεν νοιαζόταν για τέτοιες λεπτομέρειες. Κι αυτό ήταν ένα πολύ σημαντικό στοιχείο του χαρακτήρα του, με αποτέλεσμα να κάνει τους πάντες να τον αγαπούν και να τον λατρεύουν. Αρκεί να μην έφτανε η ώρα που θα έκλαιγε ξανά!

Το βράδυ εκείνο λοιπόν, ο μπαμπάς του δεν είχε μπορέσει να του φέρει κάτι, λόγω του άσχημου καιρού, γεγονός που έκανε τον μικρό Ψιχαλίτσα να βάλει τα κλάματα...

-«Το ξερα πως θα ερχόταν η βροχή και μέσα στο σπίτι...», άκουσε να λέει ο μπαμπάς του χαριτολογώντας. Μα ο μικρός, συνέχισε να κλαίει απαρηγόρητος.

-«Νομίζω πως τον έχουμε κακομάθει λίγο!», άκουσε τη μαμά του να συμπληρώνει λίγα λεπτά μετά.

-«Όχι, μαμά, ΟΧΙ!», φώναξε με παράπονο ο Ψιχαλίτσας κι αμέσως έτρεξε κλαψουρίζοντας προς το δωμάτιό του.

-«Δεν είμαι κακομαθημένος...», μουρμούρισε πέφτοντας με φόρα στο κρεβατάκι του.

-«Και όμως είσαι!» άκουσε άξαφνα μια τσιριχτή απότομη φωνούλα.

Ξαφνιασμένος απ'τον απρόσμενο επισκέπτη, ο Ψιχαλίτσας γύρισε αμέσως προς το μέρος του, κοιτάζοντάς τον με την απορία ζωγραφισμένη στα ματάκια του.

-«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε παρατηρώντας το προσεκτικά.

Ήταν ένα μικροσκοπικό πλασματάκι με σκούρο καφέ δέρμα, φουντωτά πράσινα μαλλιά και μια τεράστια πολύχρωμη χάντρα στο κέντρο των υφασμάτινων ρούχων που φορούσε.

-«Εγώ είμαι ένας Λιλιβήθρας!» του απάντησε γεμάτο καμάρι το άγνωστο αυτό πλασματάκι, φουσκώνοντας την κοιλίτσα του από περηφάνια, την ώρα που συστηνόταν.

-«Εγώ...» πήγε να απαντήσει ο Ψιχαλίτσας, μα πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του, ο Λιλιβήθρας τον διέκοψε.

-«Εσύ είσαι ένας κακομαθημένος κλαψιάρης... ξέρω!» άκουσε να του λέει με σθένος το πλασματάκι, καθώς σκαρφάλωνε πάνω στο πόδι του Ψιχαλίτσα, τραβώντας τα μπατζάκια του παντελονιού του, με όση δύναμη είχε.

-«Δεν είμαι!», του φώναξε ο Ψιχαλίτσας νευριασμένος κι έβαλε ξανά τα κλάματα!

-«Και έτσι θα με πείσεις;» τον ρώτησε γελώντας το πλασματάκι, έχοντας τα χεράκια του τεντωμένα, καθώς προσπαθούσε να ισορροπήσει πάνω στη γάμπα του Ψιχαλίτσα.

Μα ο Ψιχαλίτσας νευρίασε ακόμα πιο πολύ με αυτό που του είπε και κούνησε απότομα το πόδι του, με αποτέλεσμα να ρίξει κάτω τον Λιλιβήθρα, που με τόσο κόπο είχε καταφέρει να ανέβει!

-«Έεειι, αυτό δεν ήταν καθόλου μα καθόλου ευγενικό!», του φώναξε το πλασματάκι καθώς προσγειωνόταν άτσαλα πάνω στα σεντόνια του κρεβατιού.

Μα ο Ψιχαλίτσας δεν του απάντησε, παρά μόνο το κοιτούσε με δάκρυα να κυλάνε ακόμα στα ματάκια του.

-«Τέλος πάντων, θα το προσπεράσω», είπε το μικροσκοπικό πλασματάκι, καθώς ίσιωνε τα ρούχα του, που είχαν τσαλακωθεί από το πέσιμο. «Πού είχαμε μείνει; Α, ναι! Στο ότι είσαι κακομαθημένος!» συνέχισε να του λέει ο Λιλιβήθρας κι έκανε απότομα μερικά βήματα πίσω, περιμένοντας μια νέα εκδήλωση θυμού από τον τεράστιο φίλο του.

Μα ο Ψιχαλίτσας δεν έκανε τίποτα. Ξεσπώντας σε νέους λυγμούς, προκάλεσε ένα κύμα βροχής, που για το μικροσκοπικό πλασματάκι, έμοιαζαν με υγρές βόμβες, που έσκαγαν μπροστά του. Στην προσπάθειά του να τις αποφύγει, ο Λιλιβήθρας χοροπηδούσε σαν τρελός πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά!

Ύστερα από λίγο, ο Ψιχαλίτσας αφού ηρέμησε, ρώτησε με παράπονο το μικρό του νέο φίλο.
-«Είμαι κακομαθημένος;».

Βλέποντας τις τεράστιες υγρές σταγόνες να σταματούν, ο Λιλιβήθρας λαχανιασμένος

σήκωσε ψηλά το κεφαλάκι του, απάντησε στον Ψιχαλίτσα.

-«*Αυτό θα το συζητήσουμε μονάχα αν μου υποσχεθείς πως θα σταματήσεις να κλαις! Σύμφωνοι;*» τον ρώτησε, σκουπίζοντας το μουσκεμένο προσωπάκι του από τα δάκρυα-βόμβες του Ψιχαλίτσα.

Βλέποντας το μικρό αγόρι να γνέφει θετικά, ο Λιλιβήθρας τον πλησίασε και σκαρφαλώνοντας ξανά πάνω στο πόδι του Ψιχαλίτσα, προχώρησε προσεκτικά προς την κοιλιά του.

-«*Τεράστιέ μου φίλε, ο σκοπός της επισκέψεώς μου είναι πολύ απλός! Να σου δείξω ότι με το να κλαις συνέχεια με το παραμικρό, κάνεις δυστυχισμένα όλα τα ζωτικά του κόσμου!*».

-«*Γιατί; Επειδή αγαπούν τα παιδάκια και δε θέλουν να κλαίνε;*» τον ρώτησε ο Ψιχαλίτσας με όλη του την αθωότητα.

-«*Όχι! Γιατί με τις φωνές και τα κλάματά σας δε μας αφήνετε να κοιμηθούμε! Ούτε τα ξένοιαστα τραγούδια μας δε μπορούμε να ακούσουμε με τα ουρλιαχτά σας!*», του απάντησε ο Λιλιβήθρας αγανακτισμένος.

Ακούγοντας αυτή την απάντηση ο Ψιχαλίτσας ένιωσε ένα νέο κύμα κλάματος να τον κατακλύζει, αλλά σεβόμενος την υπόσχεσή του, προσπάθησε να το πνίξει, με αποτέλεσμα η κοιλίτσα του να πηγαίνει πάνω-κάτω νευρικά σαν τύμπανο.

Το ρεύμα αέρα από την κοιλίτσα του Ψιχαλίτσα έκανε το μικρό ζωτικό να πετάξει στον αέρα κι εκείνο άρχισε να φωνάζει φοβισμένο να σταματήσει!

-«*Ναι, ναι! Αγαπάμε όλα τα παιδάκια! Δε θέλουμε να κλαίτε! Σταμάτααααααααααα!*», φώναζε γεμάτο τρόμο το ζωτικό, μην ξέροντας που θα κατέληγε, αν αυτό συνέχιζε.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο Ψιχαλίτσας άρχισε σιγά-σιγά να ηρεμεί και ο Λιλιβήθρας προσγειώθηκε ξανά πάνω στην κοιλιά του.

-«*Και τους είπα να μη στείλουν εμένα... Δεν είμαι εγώ καλός σε αυτά...*», μουρμούρισε το ζωτικό, τρέμοντας ακόμα από τον φόβο του. «*Λοιπόν... Σας αγαπάμε και δε θέλουμε να κλαίτε, εντάξει; Το κατάλαβες; Δε θα έχουμε ξανά τα ίδια;*» ρώτησε απανωτά, προσπαθώντας ακόμα να

ηρεμήσει από την ταραχή που του προκάλεσε ο Ψιχαλίτσας.

-«Εντάξει...» του απάντησε το μικρό αγόρι χαμογελώντας του, αφού όλο αυτό του είχε φανεί πολύ αστείο.

-«*Ναι καλά... για χαζό με έχεις; Είμαι μονάχα λίγη ώρα εδώ κι έχω κινδυνέψει όσο ποτέ, εδώ και τόσους αιώνες! Γι'αυτό, θα μου επιτρέψεις να κάτσω κάπου αλλού!*», είπε το ξωτικό με σοβαρό ύφος και με μια δρασκελιά, δίχως να χάσει χρόνο, πήδηξε από την κοιλιά του Ψιχαλίτσα κάτω στο σεντόνι του κρεβατιού.

Από εκεί μουρμουρίζοντας και μελετώντας κάθε πιθανή κίνηση κι αντίδραση του Ψιχαλίτσα, έτρεχε σε διάφορα σημεία του κρεβατιού, που γι'αυτόν ήταν μια πολύ μεγάλη απόσταση! Τίποτα δεν τον ικανοποιούσε κι έτσι, έκανε νόημα στον Ψιχαλίτσα να τον πλησιάσει, κουνώντας το χεράκι του από την άλλη άκρη του κρεβατιού, που κρατιόταν προσεκτικά για να μην πέσει.

-«Πρόσεξε καλά τι θα σου πω! Θα ανοίξεις αργά την παλάμη του χεριού σου και πολύ προσεκτικά, θα με κατεβάσεις κάτω! Εντάξει;» τον ρώτησε εξηγώντας τι ακριβώς ήθελε από εκείνον.

-«Εντάξει!» απάντησε ο Ψιχαλίτσας δείχνοντας ότι είχε καταλάβει τι ζητούσε από εκείνον.

Το αγόρι έκανε ακριβώς ό,τι του είπε το μικροσκοπικό ξωτικό κι εκείνο πήδηξε έξω από την τεράστια παλάμη του αγοριού, βλέποντας το πάτωμα να είναι πια πολύ κοντά του.

-«Είμαι ζωντανός! Είμαι ζωντανός!» φώναζε χαρούμενος ο Λιλιβήθρας, ενώ ταυτόχρονα κουνιόταν στον ρυθμό ενός χορού, που όμοιό του ο Ψιχαλίτσας δεν είχε ξαναδεί.

-«Γιατί να μην είσαι;» τον ρώτησε με απορία ο Ψιχαλίτσας.

-«Γιατίιι; Ρωτάς και γιατί;» του αποκρίθηκε λίγο νευρικά ο Λιλιβήθρας, σταματώντας απότομα τον χορό του, μα βλέποντας το αθώο βλέμμα του Ψιχαλίτσα, να τον κοιτάζει γεμάτο απορία, μαλάκωσε και αμέσως μετά του απάντησε.

-«Επειδή είσαι πολύ μεγάλος για μένα, φίλε μου! Και ό,τι κάνεις, θέλει πολλή προσοχή!» του είπε με ήρεμη φωνή, μη θέλοντας να τον ταραξεί ξανά.

-«Σου ζητώ συγνώμη...» άκουσε να του λέει απολογητικά ο Ψιχαλίτσας, και το μικρό ζωτικό ένιωσε τύψεις που είχε φερθεί λίγο απότομα...

-«Εντάξει, εντάξει δεν πειράζει... Είσαι καλό παιδί και γι'αυτό είμαι εδώ!» του απάντησε χαμογελώντας ο Λιλιβήθρας.

-«Υπάρχουν πολλά σαν εσένα;» ρώτησε αμέσως μετά με απορία ο Ψιχαλίτσας.

-«Οουουου... ένας κόσμος ολόκληρος!» του αποκρίθηκε κουνώντας τα χεράκια του πέρα-δώθε για να δώσει έμφαση σε όσα έλεγε.

-«Και γιατί δε σας έχω δει ποτέ;» τον ρώτησε ξανά το αγόρι.

-«Επειδή κρυβόμαστε πολύ καλά! Οι άνθρωποι δεν κάνει να μας δουν, ξέρεις...».

-«Γιατί;» απόρησε ο Ψιχαλίτσας, γουρλώνοντας τα ματάκια του.

-«Γιατί είναι κακοί και μοχθηροί! Μόνο κακό θέλουν να κάνουν και τίποτε άλλο!» ξεκίνησε να

λέει ο Λιλιβήθρας παίρνοντας φόρα. «*Αυ ήταν στο χέρι μου, όλο φάρσες θα τους έκανα για να μάθουν! Αλλά βλέπεις, δεν είναι...*» κατέληξε να του λέει, δείχνοντας την απογοήτευσή του στο μικρό του προσωπάκι.

-«Και ποιανού είναι;» άκουσε να τον ρωτάει ξανά ο Ψιχαλίτσας.

-«*Αααα... άκου να σου πω! Εδώ δεν ήρθα να μιλήσουμε για μένα! Αλλά για σένα!*» του απάντησε νευριασμένος για άλλη μια φορά.

-«Μα γιατί νευριάζεις συνέχεια;» ρώτησε ο Ψιχαλίτσας, κάνοντάς το ζωτικό να διαπιστώσει πως ό,τι κι αν έκανε, ήταν αδύνατο να αποφύγει τις ερωτήσεις.

-«*Επειδή... επειδή... επειδή έτσι είμαι εγώ!*» του απάντησε με πείσμα και σταύρωσε τα χεράκια του στο στήθος, παίρνοντας μια αστεία γκριμάτσα.

-«Άρα, είσαι σαν εμένα!» του είπε με έκπληξη το μικρό αγόρι.

-«*Τι εννοείς;*» είπε το ζωτικό λοξοκοιτάζοντάς τον.

-«Κακομαθημένος!» του απάντησε ο Ψιχαλίτσας κι αμέσως ξέσπασε σε γέλια.

Επικρατώντας για λίγα λεπτά σιωπή, το ζωτικό έδειξε να είναι λίγο σκεπτικό. Κι αμέσως μετά ξεσπώντας και αυτό σε γέλια, του απάντησε:

-«Ναι, υποθέτω ότι είναι έτσι! Τελικά εμείς οι δύο θα γίνουμε πολύ καλοί φίλοι!» του είπε πλησιάζοντας προς το μέρος του. «Άντε, ανέβασέ με πάλι πάνω, δε μπορώ να σε κοιτάζω από εδώ κάτω... πονάει ο σβέρκος μου!» του είπε, κάνοντάς του νόημα για να τον σηκώσει ξανά ψηλά.

Τοποθετώντας τον προσεκτικά πάνω στο κρεβάτι, ο Ψιχαλίτσας απομακρύνθηκε λίγο από κοντά του, δείχνοντάς του ότι αυτή την φορά θα τον πρόσεχε περισσότερο. Το αγόρι κάθισε στη μια άκρη του κρεβατιού και το ζωτικό στην άλλη, κι αμέσως, του έκανε το χατίρι να του πει λίγα λόγια για τον κόσμο απ'όπου προερχόταν.

-«Μακάρι να ζούσα κι εγώ εκεί!» του είπε ο Ψιχαλίτσας γεμάτος λαχτάρα, καθώς με αυτά που είχε ακούσει, η φαντασία του τον ταξίδευε σε κόσμους που ως τώρα μόνο σε παραμύθια

είχε ακούσει: απέραντα τοπία γεμάτα πράσινο και διάφανα νερά, λουλούδια που μιλούσαν κι έλεγαν ιστορίες στα άστρα του ουρανού, αλλά και υπέροχα ολόλευκα χνουδωτά ζώα που τα καβάλαγαν οι μικροί Λιλιβήθρες και ταξίδευαν με αυτά από το ένα μέρος στο άλλο!

-«*Ναι, είναι πάρα πολύ ωραία! Αλλά ακόμα και τόσο μικρός που είσαι, δε θα χώραγες εκεί!*» του απάντησε το ζωτικό, κι έδειξε με το χέρι του, το μέγεθος του νεαρού αγοριού.

-«*Κρίμα...*», μουρμούρισε απογοητευμένος ο Ψιχαλίτσας.

-«*Ναι, άλλα ζεις στον δικό σου υπέροχο κόσμο!*» του είπε αμέσως ο Λιλιβήθρας, θέλοντας να τον κάνει να χαμογελάσει ξανά.

-«*Μα δεν έχουμε τίποτα από αυτά που έχετε εσείς!*» του απάντησε με την ίδια απογοήτευση.

-«*Κάνεις λάθος! Απλά δεν τα έχεις δει ακόμα! Όταν μεγαλώσεις, θα τα δεις!*» του είπε με απόλυτη σιγουριά το ζωτικό.

-«*Μα εγώ θέλω τώρα να τα δω!*» του απάντησε με πείσμα το αγόρι, μουτρώνοντας.

-«Και... *ΝΑ γιατί βρίσκομαι εδώ*», είπε αναστενάζοντας ο μικρός του φίλος.

-«Για να τον δω;» τον ρώτησε γεμάτος ελπίδα ο Ψιχαλίτσας.

-«*ΟΧΙ! Αλλά για να σταματήσεις να είσαι κακομαθημένος και κλασιάρης!*», του είπε χαμογελώντας, καθώς άπλωνε τα χεράκια του διάπλατα σα να ήθελε να τον αγκαλιάσει.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Ψιχαλίτσας άκουγε ξανά να τον αποκαλούν “κλασιάρη” και δεν είχε βάλει τα κλάματα! Είχε αγαπήσει τόσο πολύ το ζωτικό αυτό, που πλέον δεν τον πείραζε ό,τι και αν του έλεγε. Μα και το ζωτικό όμως, είχε σταματήσει να νευριάζει με το παραμικρό, αφού ένιωθε, όχι μόνο την αγνή καρδιά του τεράστιου φίλου του, αλλά και μια περίεργη συμπάθεια. Πλέον τον έβλεπε, όπως τον ίδιο έβλεπαν τα άλλα ζωτικά, δηλαδή ως ένα γλυκό όσο και συμπαθητικό γκρινιάρη!

-«*Και τώρα που τελειώσαμε με αυτά, ας πάμε στον λόγο που ήρθα. Δηλαδή εσένα!*» του είπε το ζωτικό σοβαρεύοντας απότομα.

Ο Ψιχαλίτσας, ακούγοντάς τον, έδειξε να αγχώνεται λίγο, μα ήξερε πολύ καλά πως ο φίλος του δε θα του έκανε ποτέ κακό. Η περιέργεια για το τι θα συνέβαινε όμως, ήταν μια βασανιστική σκέψη που κυριαρχούσε συνέχεια μέσα στο κεφάλι του...

-«Θα κάνουμε ένα μικρό ταξίδι τεράστιέ μου φίλε!» του είπε το ζωτικό, εξάπτοντάς του την περιέργεια ακόμα πιο πολύ!

-«Πού;» τον ρώτησε γεμάτος αγωνία, αλλά κι ελπίδα ότι μπορεί να τον πήγαινε στον κόσμο των ζωτικών.

-«Θααα...δεις!» του απάντησε αινιγματικά το λιλιπούτειο πλάσμα κι αμέσως άπλωσε το κεράκι του προς το μέρος του Ψιχαλίτσα.

Ο Ψιχαλίτσας άπλωσε μονάχα το δάκτυλό του προς το μέρος του ζωτικού κι ένιωσε κάτι σαν απαλό τσίμπημα. Αμέσως μετά, βυθίστηκε σε έναν κόσμο γεμάτο φώτα και χρώματα. Στριφογυρίζοντας τα πάντα γύρω του, ο Ψιχαλίτσας κοιτούσε εκστασιασμένος τις πολύχρωμες λάμπες που πηγαινοέρχονταν σαν

τρελές σχεδόν από παντού. Μέχρι που σταμάτησαν όλα το ίδιο ξαφνικά, όπως είχαν ξεκινήσει!

-«Πού είμαστε;» ρώτησε κοιτάζοντας με περιέργεια το νέο περιβάλλον, όπου βρισκόταν. Μα όσο και αν κοιτούσε γύρω του, δεν έβλεπε πουθενά τον Λιλιβήθρα.

-«*Θα μάθεις πολύ σύντομα!*» άκουσε άξαφνα τη γνώριμη ψιλή φωνή του φίλου του μέσα στα αυτιά του, διαπιστώνοντας ότι στεκόταν ακριβώς πάνω από το δεξί του ώμο.

-«Πώς βρέθηκες εκεί;» τον ρώτησε γέρνοντας το κεφάλι του προς το πλάϊ.

-«*Σοβαρά; Η μόνη σου απορία είναι αυτή;*»...

-«Όχι, είχα κι άλλη αλλά δε μου απάντησες!» του είπε ο Ψιχαλίτσας κοιτάζοντάς τον με σοβαρό ύφος.

Ούτε τώρα απάντησε το ζωτικό! Απλά σήκωσε το χέρι του κι έδειξε με το δακτυλάκι του να κοιτάξει μπροστά. Ακολουθώντας την οδηγία του φίλου του, ο Ψιχαλίτσας έστρεψε το κεφάλι του ξανά μπροστά του κι αντίκρισε έναν

άγνωστο άντρα, που καθόταν μόνος του σε ένα τραπέζι τρώγοντας.

-«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε με περιέργεια.

-«*Εσύ!*» του είπε ο Λιλιβήθρας ανέκφραστος!

-«*Εγώωω;*» αναφώνησε γεμάτο απορία το αγόρι.

-«*Ναι, εσύ! Άντε, πλησίασέ του, μη φοβάσαι! Δε μπορεί να μας δει!*», τον ενθάρρυνε το πλασματάκι, κάνοντάς του νόημα να προχωρήσει.

Στην αρχή διστακτικά και μετά με περισσότερο θάρρος, πλησίασαν προς το μέρος του άντρα, που σαν να μη συνέβαινε τίποτα, έτρωγε το φαγητό του. Έδειχνε πολύ σκεπτικός, ενώ στο πρόσωπό του είχε μια έκφραση θλίψης και μοναξιάς.

-«*Γιατί είναι... είμαι έτσι;*» ρώτησε τον Λιλιβήθρα σηκώνοντας ελάχιστα το χέρι του, μην ξεκολλώντας τα μάτια του από τον εαυτό του.

-«*Επειδή δεν του θέλει κανείς! Επειδή δεν έχει φίλους, ούτε κάποιον να του αγαπά...*».

-«*Γιατί;*» αναφώνησε τρομαγμένος ο Ψιχαλίτσας.

-«Επειδή κανείς δε θέλει κοντά του κάποιον που έχει μάθει από μικρός να του κάνουν όλα τα χατίρια! Κάποιον που να κλαίει και να πεισμώνει, όταν δε γίνεται το δικό του. Κάποιον που άφησε τον πατέρα του βρεγμένο στην είσοδο του σπιτιού, επειδή δεν του έφερε τίποτα!»...

-«Και οι γονείς μου πού είναι;» τον ρώτησε ξανά, έτοιμος να βάλει και πάλι τα κλάματα, αυτή τη φορά όχι από πείσμα, αλλά από στεναχώρια.

-«Οι γονείς σου είναι σπίτι τους! Εκεί όπου μεγάλωσες! Εκεί τους άφησες την τελευταία φορά όταν τσακωθήκατε επειδή δε σου αγόρασαν το αμάξι, που απαιτούσες. Έχεις να τους δεις πάνω από τρεις μήνες, μόνο γι' αυτό το λόγο. Βέβαια, τους είχες προειδοποιήσει ότι δε θα τους συγχωρούσες και αυτό όταν δε σου πήραν την μοτοσικλέτα που είχες ζητήσει πριν κάποια χρόνια. Όπου πάλι τους είχες προειδοποιήσει ότι θα το θυμάσαι, όταν δε σου αγόρασαν άλλο ποδήλατο μετά που εσύ έσπασες το παλιό, απ' τη στιγμή που είδες φίλο σου να έχει ποδήλατο πιο καινούργιο από το δικό σου. Και να... Δες τώρα... Καμάρωσε τον εαυτό σου, που τρώει

μόνος του... Δίχως κανέναν κοντά του...», του είπε το ξωτικό με αυστηρό ύφος αυτή τη φορά.

-«Μα εγώ δεν είμαι έτσι...», κλαψούρισε περίλυπο το μικρό αγόρι.

-«Ναι, αλλά θα γίνεις, αφού τη μέρα που με συνάντησες για πρώτη φορά, ήταν η μέρα που οι γονείς σου συνειδητοποίησαν ότι σε είχαν κακομάθει πολύ κι ότι θα σταματούσαν να σου κάνουν όλα τα κατάρια! Κι από τότε εσύ διαμόρφωσες έναν χαρακτήρα, που θα σε οδηγήσει στο σημείο που βλέπεις τώρα, ωσάν τρένο που έρχεται ακριβώς στην ώρα του!» του απάντησε το ξωτικό, κοιτάζοντας μαζί με τον Ψιχαλίτσα τον άσχημό του εαυτό.

-«Δεν το θέλω αυτό... Θέλω να ζητήσω συγνώμη από τους γονείς μου... Τους αγαπώ πολύ...», είπε το αγόρι ξεσπώντας σε λυγμούς αυτή τη φορά. Μόνο που αυτή την φορά είχε ορκιστεί στον εαυτό του, ότι δε θα έκλαιγε ποτέ ξανά για χαζούς λόγους. Κι ούτε θα απαιτούσε ποτέ ξανά τίποτα, αφού η αγάπη των γονιών του ήταν, και θα είναι πιο σημαντική από οτιδήποτε άλλο! Όπως επίσης και η αγνή του καρδιά ήταν τόσο δυνατή, που μπορούσε να συνθλίψει κάθε τι

άσχημο που θα διαμόρφωνε μελλοντικά τον χαρακτήρα του.

-«*Το ήξερα ότι θα καταλάβαινες!*» αποκρίθηκε γεμάτος ευτυχία ο Λιλιβήθρας κι αμέσως τσιμπώντας του ελαφρά το αυτί, τον βύθισε ξανά σε έναν κόσμο γεμάτο χρώματα και λάμπεις.

Αυτή την φορά ήταν λίγο διαφορετικό. Οι λάμπεις αντί να στριφογυρίζουν γύρω του, μπαινόβγαιναν μέσα του, προκαλώντας του ένα αίσθημα χαράς κι ενθουσιασμού. Κι αφού όλα σκοτεΐνιασαν για λίγο, ο Ψιχαλίτσας αντίκρισε γεμάτος ευτυχία το γνώριμο περιβάλλον του σπιτιού του.

Βρισκόταν στο σαλόνι του σπιτιού του, ενώ έξω η βροχή έριχνε τα καταρρακτώδη νερά της. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε κι έκπληκτος είδε να μπαίνει μέσα μουσκεμένος ο πατέρας του. Ζούσε ξανά την ημέρα που είχε ταξιδέψει με τον Λιλιβήθρα, απλά λίγη ώρα πριν τον συναντήσει...!

-«Αγόρι μου, θα βραχείς!» του είπε ο πατέρας του χαμογελώντας, σπρώχνοντάς τον απαλά προς τα πίσω, καθώς ένιωθε την αγκαλιά του γιου του να τον σφίγγει περισσότερο από κάθε άλλη φορά! «Λόγω του καιρού, αγάπη μου, δεν κατάφερα να σου πάρω κάτι...» είπε ο πατέρας του κάπως διστακτικά.

Λίγα λεπτά σιωπής επικράτησαν κι η μητέρα του κοίταξε αμήχανα τον άντρα της, αφού κανονικά θα έπρεπε ο γιος τους να είχε βάλει ήδη τα κλάματα!

-«Δεν πειράζει μπαμπάκι κι ούτε είναι ανάγκη να μου φέρνεις κάτι, κάθε φορά που έρχεσαι!» του απάντησε ο Ψιχαλίτσας, κοιτώντας τον στα μάτια ευτυχισμένος, κάνοντας τους γονείς του να τον κοιτάζουν πιο απορημένοι από ποτέ!

-«Αγόρι μου, είσαι καλά;» τον ρώτησε ο μπαμπάς του μην πιστεύοντας στα αυτιά του!

-«Σε αγαπώ πολύ, μπαμπά! Κι εσένα, μαμά!», τους αποκρίθηκε ο Ψιχαλίτσας κι αμέσως πήρε αγκαλιά και τους δύο!

Ξεσπώντας σε δάκρυα ευτυχίας, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον, ένιωσαν πραγματικά

ευλογημένοι που ο Θεός τους χάρισε ένα τόσο καλό και σοργικό παιδί.

Ο Ψιχαλίτσας μεγαλώνοντας, έγινε ένα άξιο και δημοφιλές παλικάρι, που δεν έχανε ποτέ ευκαιρία να δείχνει την αγάπη του σε όλους όσους την άξιζαν. Ποτέ δεν είπε σε κανέναν την ιστορία που είχε ζήσει με τον μικρό του φίλο, καθώς ήξερε πως έτσι ή αλλιώς, δε θα τον πίστευε κανείς! Εκείνος όμως, πάντα τον θυμόταν με αγάπη και νοσταλγία και ποτέ δε ξεχνούσε –λίγο πριν κοιμηθεί– να λέει ένα μεγάλο κι εγκάρδιο “ευχαριστώ”. Ένιωθε βαθιά μέσα στην καρδιά του, ότι ο Λιλιβήθρας θα ήταν σίγουρα κάπου εκεί και θα τον άκουγε, προκαλώντας τον να ακούσει την νευρική φωνούλα του να του λέει: «*Εεε, σταμάτα πια! Σε άκουσα!*»...

Μα δε θα την άκουγε ποτέ, γιατί και το μικρό ζωτικό είχε πάρει το δικό του μάθημα: ότι μόνο αυτός που έχει υπομονή, φιλότιμο, αλλά και κατανόηση, μπορεί να δεχτεί αλλά και να προσφέρει το υπέρτατο αγαθό όλου του

κόσμου. Την αγάπη αλλά και τον σεβασμό των άλλων στο πρόσωπό μας!

Κι έτσι... έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Τέλος